

ГОЛУБ ФАЙКА

Голуби є в різних закутках міста, але найбільше їх можна побачити на центральній площі. Тут розташований драматичний театр, на даху якого вони й поселилися. Площею ходять різні люди, тому голуби завжди в курсі останніх новин. Вони легко можуть відрізнити жителя міста від туриста. Останні часто з ними фотографуються і щедро пригощають насінням соняшника.

– Кращого місця для життя годі й шукати, – часто повторює найстарший голуб.

Файка – так його називали, його поважали за мудрість і довгий вік. Один він знав усі секрети театру, потайні ходи й навіть людей. От таким був Файка.

Ще однією особливістю володіють голуби – відчувати добру й погану людину. Добрих людей вони помічають у свій, але всім відомий спосіб.

Проте їхнє життя не завжди було таким безтурботним. Колись, у старі часи, ворони часто нападали на площу, і їм доводилося з ними воювати. В одній із таких сутичок воронячий ватажок пошкодив Файці праву лапку, тому він шкутильгає й по сей день.

Із настанням зими голубам доводиться важко. Вони менше їдять, більше мерзнуть, і селфі з ними ніхто не хоче робити. Позалазивши у свої схованки під дахом, де вони мешкають на період зими, чекають приходу весни.

Одного зимового дня величезна зграя ворон пролітала над площею. Вони так голосно каркали, що здригалось усе місто. Файка з іншими голубами вмить повиходили з домівок і почали спостерігати. Зграя розтягнулася на кілька десятків хмар, саме хмарами вони зміряли небесну відстань. Ураз одна ворона, яка відстала від зграї, швидко впала на землю. Голуби здивовано переглянулися між собою.

– Спокійно, вона надто знесилена і стара, щоб завдати комусь шкоди, – сказав Файка.

– Її залишилося недовго жити на такому морозі.

– Залітайте всередину, – скомандував він.

Коли всі голуби розлетілись, Файка добре придивився до знесиленого ворона й упізнав у ньому ватажка зграї, який колись пошкодив йому лапку.

Стрілою підлетівши до нього, сказав:

– Ну ось ми й зустрілися знов.

Ворон, спокійно подивившись на нього, промовив:

– А ти ще й досі кульгаєш?

– Як бачиш.

– Ну, що ж, тепер ти можеш радіти, твоєму ворогу залишилося недовго.

Після цих слів Файка полетів під дах. Він усе життя мріяв про помсту й зараз, коли його найбільший ворог лежить там, на снігу, такий немічний і старий, він мав би радіти, але всередині було неспокоїно. За якусь мить із десятка сильніших голубів вилетіли в напрямку ворона. Учепившись за нього з усіх боків, перенесли у вільну схованку під дах, де він прожив ще до весни.

Ближче до літа Файка сидів на краю даху і щось собі роздумував. В одному з будинків навпроти театру два юнаки вирішили постріляти з пневматичної гвинтівки. Один із них, прицілившись у Файку, хотів уже натиснути на курок, як інший сказав:

– Залиш голуба. По птахам не стріляймо.

– Ну гаразд, – відповів хлопчина і прицілився у якийсь предмет.

Бог постійно проявляє своє милосердя до нас. То ж хіба це не привід бути милосердними до інших? Людина, яка не прощає іншим, не прощає собі. У молитві «Отче наш» є такі слова: «Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Якщо не будемо милосердними до інших, то велика ймовірність того, що можемо потрапити під їхнє немилосердя. Будьте милосердні, і милосердя повернеться до вас.

«Блаженні милосердні, бо вони знають милосердя» (Мт. 5:7).